

ציירתי חלום שחוזר אליי הרבה - מקום קטן עם הרבה אנשים, צעירים, צפוף, כולם חולים. כולם היו צריכים דרך החוצה ועזרה. אני לא יודעת למה אני חולמת את החלום הזה, אבל אני מרגישה שאני צריכה לעזור לאנשים האלה. אני רוצה להיות מדענית שממציאה תרופות, לכל המחלות שיש במדינה שלי. הדרך היחידה לעזור ולמצוא דרך החוצה מהמעגל הזה זה אני - זו המדינה שלי. גשום.

כשהייתי בישראל החלטתי שאני רוצה להעתיק את סגנון החיים שם - את ביטוח הבריאות. היה לי כרטיס, והספיק רק להראות אותו כדי לראות רופא ולקבל תרופה. פה באוגנדה זה לא עובד ככה, וגם לא בדרום סודן, שם אין לי כרטיס כזה. אנחנו צריכים ללכת, לשלם לרופא במקום, ולרוב לא ייתנו לא תרופות שיעבדו. וזה עולה המון כסף. אני חולה הרבה - יש לי בעיות בעיניים. בלי חינוך אני לא אוכל להשיג את המטרה שלי, ולכן ציירתי ספר. אני מבולבלת, כי אני לא בטוחה איך טכנית לגרום לזה לקרות. אני גם מבולבלת כי אני לא יודעת למה החלום חוזר אליי.

הגעתי לישראל ב-2006 ואני זוכרת שזה היה מסוכן, עברנו מתחת לגדר. נפצעתי מהגדר. הייתי עם אמא אבא שלי והאחים שלי. הם לקחו אותנו למקום נחמד וטיפלו בנו ואז לקחו אותנו לקיבוץ. שם התחלתי ללכת לבית הספר - היו לי בגדים, היו לי ספרים. היו לי חברים, מיכל. הייתה לי כנסייה עם רחלי ופסטור ג'ון. ב-2012 אבא שלי אמר לי שאנחנו צריכים לחזור לדרום סודן, לביקור, ואז נחזור. אחותי ואני לא רצינו לבוא, אבל לא הייתה לנו ברירה.

היום האחרון שלי בישראל היה מאוד נחמד - נהייתי מאוד לנסוע באוטובוס ולראות את המראות, ביחד עם ההורים שלי וכל המשפחה. חברים של המשפחה היו שם ועזרו לנו - רקפת.

היום הראשון בדרום סודן היה מאוד רע - צורת החיים שלנו לא הייתה טובה - אנשים רעבים, חולים, אני חושבת שזאת הסיבה שהחלום חוזר אליי. ראיתי שלוש נשים מתחת לעץ, בוכות עם תינוק בידיים. אני מקווה שביחד, כדור צעיר, נוכל לעשות את המדינה שלנו טובה יותר ולשנות את העתיד שלנו לטובה. יד אחת לא יכולה לעשות את זה לבד.

אני באוגנדה בשביל השכלה. באתי לכאן ב-2016, ומאוד התרגשתי, כי נסעתי באוטובוס ושוב זכיתי לראות מראות במעין מסע. הייתה כאן אישה מישראל שדאגה לנו לבגדים, ולכל מה שהיינו צריכים, היה לה לב גדול, היא נתנה עצות טובות, ולהראות לך את הפתרון לבעיות שלך. אהבתי אותה מאוד. פליט זה להיות במדינה אחרת שהיא לא שלך. אני פליטה ואני מרגישה רע בקשר לזה. אני מרגישה פליטה עכשיו כי אני שונה - זה לא המדינה שלי, זה לא המולדת שלי, זה לא התרבות שלי, זה לא האורח חיים שלי. אמנם לא הספקתי לגמרי ללמוד את הרקע שלי בשנים שהייתי בדרום סודן, אבל אני עדיין יודעת מאיפה באתי וזה שונה. אני רוצה להיות גאה במי שאני.

בעוד עשר שנים, אני לא יודעת איפה תמצאי אותי. אבל אני מקווה שאהיה בדרום סודן, עוזרת לאנשים שלי. שאקים להם בתי חולים, ובתי יתומים - שניהם מאוד חשובים לקבוצות חלשות - לחולים וליתומים. היתומים יוכלו לממש את הפוטנציאל שלהם ולהמשיך לתרום למדינה שלנו בתורם.